

[Wilhelm]

se først af hele det problem? Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at det var ministeren kommet med som sin indvending. Vi undersøgte, hvor meget det ville omfatte, og det ville blive en udvidelse, men den var ikke alt for præcist angivet fra ministeriets side. Vi afstod og sagde: vi mener egentlig, det var rigtigt i hvert fald at tage en af de generelle drøftelser om lægmandselementet i retsplejen, men lad os nu foreløbig holde os til det, der er nævnt: nævningebehandling af brandstiftelsessagerne, af voldtægtssagerne og af roverisagerne. Det er da mere logisk at holde sig til det, når alle i øvrigt siger, at de gerne vil have en generel drøftelse af hele lægmandselementets medvirken i retsplejen, end at komme og sige, at man gerne vil have en generel drøftelse, men først går hen og lemlæster nævningeinstitutionen, for det er nemlig det, man gør nu. Der er ikke et sekunds tvivl om, at ministeren ville have brugt den indvending mod os, hvis vi havde taget det konsekvent og kørt straffekriteriet ned til de seks år, men jeg er enig med ministeren i, at det i og for sig ville være det mest logiske. Så lad os drøfte det bagefter, men lad os ikke starte med at lemlæste den nævningeinstitution, der findes i dag. Det er dog en bagvendt måde at starte en drøftelse på.

Så vil jeg godt sige, at jeg har sonderet forhistorien til denne sag lidt, og jeg må desværre, men helt klart, konstatere, at det er urigtigt, når ministeren siger, at nævningeinstitutionen kun har været beregnet til – og så udtrykker han sig lidt forskelligt. Ved førstebehandlingen sagde han: virkelig grove lovovertrædelser. Ved andenbehandlingen sagde han: sager af ganske særlig alvorlig karakter. Og i dag sagde han: sager, som hjemler lovens strengeste straffe. Det er ikke rigtigt. Nævningeinstitutionen blev indført med henblik på generelt at blive anvendt i strafferetsplejen, og det forbehold, der blev taget for at indsnævre det en smule, var de vigtigere strafferetssager. Det var ikke engang de vigtigste strafferetssager, det var de vigtigere. Det er i hvert fald også dem, vi taler om her.

Jeg finder i øvrigt også, at det er lidt selvmodsigende, hvis ministeren ikke stadig væk vil mene, at voldtægt, også efter stk. 1, er en virkelig grov lovovertrædelse, en sag af ganske særlig alvorlig karakter. Men det med, at det kun var de sager, der hjemlede lovens strengeste straffe, og at det i øvrigt var de

definitioner, ministeren har fremsat ved første, anden og nu tredje behandling, passer ganske enkelt ikke. Den eneste præcisering af begrebet, som lå i grundlovsbetænkningen i 1949, var: de vigtigere strafferetssager.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg vil gerne medgive fru Nathalie Lind, at ordene »halsløs gerning« måske var lovlig stærke. Jeg vil så ændre det til, at det ville være meget uklogt. Og når jeg siger, at det ville være meget uklogt, er det, fordi der er en god tradition, synes jeg, her i Danmark og i folketinget for, at straffelovsændringer og retsplejelovsændringer drøfter vi og laver om på efter grundige forarbejder, og jeg har prøvet her at belyse, hvorfor det er helt åbenbart, at en ændring af den karakter, der er foreslået i ændringsforslaget, som vi har til behandling, ville komme i strid med den balance, som vi i øvrigt må søge at indføre, når det drejer sig om den processuelle behandling af disse sager.

Jeg vil gerne sige, at også hr. Wilhelms sidste indlæg for mig klart antyder – i kraft af de forskellige veje, han anviser, når vi skal revidere disse forhold – at det sker på et mere udtømmende og omfattende grundlag end det, vi har foran os i dag. Der er ikke tale om, at vi lemlæster nævningeinstitutionen, som hr. Wilhelm sagde; der er tale om, at vi indretter nogle strafferammer efter en helt fast domstolspraksis, som ikke har været udsat for nogen kritik, heller ikke i løbet af behandlingen af dette lovforslag her i folketinget, så jeg kan sige med sindsro, at der foregribes intet med hensyn til den diskussion, vi skal have til efteråret, når det drejer sig om det læge elements medvirken i strafferetsplejen.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 om indsættelse af en ny paragraf

forkastedes, idet 55 stemte for, 86 imod; 3 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 1 angående titlen betragtedes som